

hen i sine Erindringer. Dog havde han stadig Øjnene hos Præstefrøkenen, der ikke en eneste Gang saae paa ham og tilsyneladende ikke tænkte paa, at hun blev iagttaget.

Ja — sagde han til sig selv, — Lighed var der virkelig. Højden og Holdningen var omtrent den samme. Men unægtelig! Frøken Blomberg var fornemmere i Tegningen, slankere i Linjerne — en Francisca i forfinet Udgave. Der var ogsaa noget ved Spillet omkring Munden, der mindede om hende. Hver Gang Frøken Blomberg smilede, løb Tungespidsen vanemæssigt henover Overlæben med en nydelig lille Bevægelse, der ligesom slikkede Smilet bort.

„Det begynder at blive køligt. Skal du ikke have lidt paa Skuldrene, lille Ven?“

Det var Hofjægermesterinden, der spurgte. Solen var dalet ned bag Parkens Træer, og Fugtigheden fra den side Jordbund kunde straks spores i Luften her under Løvet.

„Jeg fryser ikke det mindste. Jeg sidder netop saa dejligt,“ sagde hun lykkelig over, at Hofjægermesterinden igen havde taget hendes Haand og klappede den.

„Du skulde alligevel tage dit Slag paa. Du lagde det vist fra dig inde i Dagligstuen.“

Per rejste sig.

„Jeg skal hente det,“ sagde han.

Men i det samme var den unge Pige oppe fra Bænken. „Nej, De kan dog ikke finde det,“ skyndte hun sig at sige. Og som om hun var bange for, at han skulde følge hende, skred hun hastigt bort tvers over Græsplænen.

„Er hun ikke sød?“ spurgte Hofjægermesterinden, da hun var borte og Per igen havde sat sig.

„Jo, hun er ganske smuk,“ sagde han lidt kort.

„Ja, ogsaa det. Og en saa god Natur, saa aaben og sanddru. Desværre er hendes Helbred ikke rigtig paalideligt.“

„Er Frøken Blomberg syg?“

„Kære, — hun har hele Vinteren ligget tilsengs. Af Tyfus. Som hun selv siger, har hun i et Fjerdingaar tilhørt Døden mere end Livet. Kan De ikke se det paa hende?“